

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 (B)

¹ Καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι.

² καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

³ καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων.

⁴ καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβατον ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.

⁵ ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

⁶ ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν·

¹ Ὑστερα δε ἀπὸ ολίγας ἡμέρας, εἰσῆλθε πάλιν ὁ Κύριος εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ διεδόθη ὅτι εὐρίσκεται εἰς κάποιο σπίτι.

² Καὶ ἀμέσως συγκεντρώθηκαν πολλοί, ὥστε ἐγέμισεν ἡ οἰκία καὶ δὲν υπήρχε πλέον τόπος νὰ τοὺς χωρέσῃ οὔτε καντὰ εἰς τὴν θύραν. Καὶ ἐδίδασκε εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

³ Καὶ ἐρχονται πρὸς αὐτὸν φέροντες ἓνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐσήκωναν τέσσαρες ἐπάνω εἰς κρεββάτι.

⁴ Ἐπειδὴ δε ἐνεκα τοῦ πολλοῦ πλήθους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πλησιάσουν τὸν Κύριον, ἀφήρσαν ἀπὸ τὴν στέγην τὸ μέρος ἐκεῖνο, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο ὁ Κύριος, ἠνοιξαν τρύπαν καὶ κατέβασαν σιγὰ τὸ κρεββάτι, ὅπου ἦτο κατὰκοίτος ὁ παραλυτικὸς.

⁵ Ὄταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν ποὺ εἶχαν, τόσον ὁ παραλυτικὸς ὅσον καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἔφεραν, λέγει στον παραλυτικόν· “τέκνον, σου συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ αἰτία τῆς σωματικῆς σου ἀσθενείας”.

⁶ Ἦσαν δε καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ποὺ ἐκάθηντο ἐκεῖ καὶ ἐσυλλογίζοντο μέσα τῶν·

⁷ Τί οὕτως οὕτως λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός;

⁸ καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

⁹ τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει;

¹⁰ ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας - λέγει τῷ παραλυτικῷ·

¹¹ Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

¹² καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

⁷ Διατί αὐτός ο ἀνθρώπος εκστομίζει τέτοιες βλασφημίες; Ποιός ημπορεί να συγχωρή αμαρτίες, εἰ μὴ μόνον ἓνας, δηλαδή ο Θεός;

⁸ Και αμέσως ο Ιησούς αντελήφθη καθαρῶτα, με την θεία δύναμιν του πνεύματός του, ὅτι ἔτσι αὐτοὶ εσκέπτοντο μέσα των και τους εἶπε· “διατί συλλογίζεσθε τέτοια εἰς τας καρδίας σας;

⁹ Τι εἶναι ευκολώτερον, να εἶπω στον παραλυτικόν, συγχωρῶνται οι αμαρτίες σου η να εἶπω, σήκω επάνω υγιῆς, πάρε το κρεβάτι στον ὄμον σου και περιπάτει; Σεις θεωρεῖτε δυσκολώτερον το δεύτερον.

¹⁰ Δια να μάθετε δε, ὅτι ο υἱὸς του ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν να συγχωρή αμαρτίας ἐδῶ εἰς την γην-λέγει στον παραλυτικόν·

¹¹ Σε σένα που πιστεύεις λέγω, σήκω επάνω υγιῆς, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου”.

¹² Και αμέσως εσηκώθη, ἐπήρε το κρεβάτι στον ὄμον και εβγήκε ἐνώπιον ὄλων, ὥστε ὅλοι να καταπλαγούν και να δοξάζουν τον Θεόν λέγοντες ὅτι “ποτέ δεν είδαμε τέτοια γεγονότα, να συγχωρῶνται με ἓνα λόγον αμαρτίαι και εἰς πιστοποιήσιν της συγχωρήσεως να θεραπεύεται θαυματουργικῶς η παράλυσις”.

13 Καὶ ἐξῆλθε πάλιν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἤρχετο πρὸς αὐτόν, καὶ ἐδίδασκεν αὐτούς.

14 καὶ παράγων εἶδε Λευῖν τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι. καὶ ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακεῖσθαι αὐτόν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, καὶ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ἦσαν γὰρ πολλοί, καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ.

16 καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἰδόντες αὐτόν ἐσθίοντα μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἔλεγον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Τί ὅτι μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει;

17 καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· Οὐ χρειαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἦλθον

13 Καὶ ἐβγήκεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ σπίτι ἐκεῖνο πάλιν εἰς τὴν παραλίαν. Καὶ ὅλο το πλῆθος ἤρχετο πρὸς αὐτόν καὶ τοὺς ἐδίδασκε. (Τὰ θαύματα ἐγίνοντο εἰς θεραπείαν τῶν ασθενῶν ποὺ εἶχαν πίστιν, ἀλλὰ καὶ δια να ἐμπνεύσουν πίστιν καὶ στοὺς ἄλλοὺς).

14 Καθὼς δε ἐπερνούσε εἶδε τὸν Λευῖν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, να κάθεται στο μέρος ὅπου εἰσεπράττοντο οἱ φόροι καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· “ἀκολούθησέ με ὡς μαθητῆς μου”. Καὶ ἐκεῖνος ἐσηκώθηκε πράγματι καὶ τὸν ἠκολούθησε.

15 Καὶ συνέβη, ὅταν ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ στο σπίτι τοῦ Λευῖ, πολλοὶ τελῶναι καὶ ἄλλοι ἁμαρτωλοὶ (ὅπως περιφρονητικῶς τοὺς ἔλεγαν οἱ Φαρισαῖοι) ἐκάθηντο μαζὴ με τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς μαθητάς του. Διότι πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν πληροφορηθῆ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Λευῖ καὶ ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν στο σπίτι.

16 Οἱ δε γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν εἶδαν αὐτόν να τρώγῃ μαζὴ με τοὺς τελῶνας καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἔλεγαν στοὺς μαθητάς του· “πὼς ἐξηγείται, ὅτι ὁ διδάσκαλός σας τρώγει καὶ πίνει μαζὴ με τελῶνας καὶ ἁμαρτωλοὺς;”

17 Καὶ ὅταν ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπε· “δεν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἰατροῦ οἱ υγιεῖς, ἀλλὰ οἱ ασθενεῖς· δεν ἦλθα στον κόσμον, δια να καλέσω ἐκεῖνοὺς ποὺ φαντάζονται ὅτι εἶναι

καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ δίκαιοι, ἀλλὰ ἦλθα να καλέσω εις
ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν τους αμαρτωλούς”.
μετάνοιαν.

¹⁸ Καὶ ἦσαν οἱ μαθηταὶ ¹⁸ Οἱ μαθηταὶ του Ἰωάννου, ὅπως και
Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν οἱ μαθηταὶ των Φαρισαίων,
Φαρισαίων νηστεύοντες. ετηρούσαν και ὅσας ἀκομα νηστείας
καὶ ἔρχονται καὶ λέγουσιν εἶχε καθιερώσει η παράδοσις των
αὐτῶ· Διατί οἱ μαθηταὶ πρεσβυτέρων. Ερχονται λοιπόν
Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν μερικοί και λέγουν εις αὐτόν· “διατί οἱ
Φαρισαίων νηστεύουσιν, μαθηταὶ του Ἰωάννου και οἱ μαθηταὶ
οἱ δὲ σοὶ μαθηταὶ οὐ των Φαρισαίων νηστεύουν, οἱ δε
νηστεύουσι; ιδικοί σου μαθηταὶ δεν νηστεύουν;”

¹⁹ καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ¹⁹ Καὶ εἶπεν εις αὐτούς ο Ἰησοῦς·
Ἰησοῦς· Μὴ δύνανται οἱ “μήπως εἶναι δυνατόν οἱ καλεσμένοι
υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ στον γάμον φίλοι του γαμβροῦ να
ὁ νυμφίος μετ’ αὐτῶν νηστεύουν, καθ’ ον χρόνον ο γαμβρός
ἐστι, νηστεύειν; ὅσον ευρίσκεται μαζή των; Ὅσον καιρόν
χρόνον μεθ’ ἑαυτῶν ἔχουν μαζή των τον γαμβρόν δεν εἶναι
ἔχουσι τὸν νυμφίον, οὐ δυνατόν να νηστεύουν, (διότι η
δύνανται νηστεύειν. νηστεία εἶναι και δείγμα πένθους και
ὄχι χαράς).

²⁰ ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι ²⁰ Θα ἐλθουν δε ἡμέραι, κατὰ τας
ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ’ αὐτῶν ὁ οποίας θα πάρουν βιαίως ἀνάμεσα
νυμφίος, καὶ τότε ἀπό αὐτούς τον νυμφίον, δηλαδή ἐμέ
νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις τον Διδάσκαλόν των, και τότε θα
ταῖς ἡμέραις. πενθήσουν και θα νηστεύσουν.

²¹ οὐδεὶς ἐπίβλημα ²¹ Κανείς δεν ράπτει ἐπάνω εις ἓνα
ράκουσ ἀγνάφου παλαιό ἐνδυμα τεμάχιον ἀπό
ἐπιρράπτει ἐπὶ ἱματίῳ καινούργιο ὑφασμα· εἰ δὲ ὁμως και το
παλαιῶ· εἰ δὲ μήγε, αἶρει ράψη, τότε το καινούργιο μπάλωμα,
τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, τὸ που ερράφτηκε στο παλαιό ἐνδυμα,
καινὸν τοῦ παλαιοῦ, καὶ μαζεύει και κάνει το σχίσιμο του
χεῖρον σχίσμα γίνεται. παλαιού πολύ μεγαλύτερο. (Ἡ νέα
δηλαδή διδασκαλία μου δεν ἠμπορεῖ
να υπαχθῇ στους παλαιούς
εξωτερικούς τύπους. Ἀν κάτι τέτοιο

γίνη, και οι τύποι θα φθαρούν και οι διδασκαλία μου θα νοθευθή).

²² και οὐδείς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μή, ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκούς, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινούς βλετέον.

²² Και κανείς δεν βάζει μούστον σε παλαιά ασκιά. Εάν δε τυχόν και κάμη κάτι τέτοιο, ο μούστος σπάζει τα ασκιά, έτσι δε και το κρασί χύνεται και τα ασκιά καταστρέφονται. Αλλά πρέπει να βάζη κανείς μούστον εις καινούργια, γέρα ασκιά. (Οι Φαρισαῖοι και οι οπαδοί των είναι παλαιά ασκιά, που δεν ημπορούν να ανθέξουν εις την νέαν διδασκαλίαν μου. Αυτήν θα την παραλάβουν οι μαθηταί μου, νέοι και υγιείς κατά την ψυχὴν και την καρδίαν).

²³ Καὶ ἐγένετο παραπορεύεσθαι αὐτὸν ἐν τοῖς σάββασιν διὰ τῶν σπορίμων, καὶ ἤρξαντο οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὁδὸν ποιεῖν τίλλοντες τοὺς στάχνας.

²³ Καποτε, εις ημέραν Σαββάτου, ωδοιπορούσε ο Κυριος ανάμεσα εις σπαρμένα χωράφια και οι μαθηταί του, καθὼς ἤρχισαν μαζή του να βαδίζουν, εμαδούσαν τα στάχνα και ἔτρωγαν τους κόκκους.

²⁴ καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον αὐτῷ· Ἴδε τί ποιοῦσιν ἐν τοῖς σάββασιν ὃ οὐκ ἔξεστι.

²⁴ Και οι Φαρισαῖοι ἔλεγον εις αὐτόν· “κύτταξε, τι κάνουν οι μαθηταί σου εις ημέραν Σαββάτου! Δηλαδή κάνουν εργασίαν, με την οποίαν βεβηλώνεται η σαββατική αργία”.

²⁵ καὶ αὐτὸς ἔλεγεν αὐτοῖς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε τί ἐποίησε Δαυῖδ ὅτε χρεῖαν ἔσχε καὶ ἐπέινασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ;

²⁵ Αλλά και αὐτός τους εἶπε· “δεν εδιαβάσατε ποτέ τι ἔκαμε ο Δαυῖδ, ὅταν ευρέθη εις ανάγκην, δηλαδή ὅταν ἐπέινασε αὐτός και εκείνοι που ἦσαν μαζή του;

²⁶ πῶς εἰσήλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ Ἀβιάθαρ ἀρχιερέως καὶ

²⁶ Πως δηλαδή εἰσήλθε στον ναόν του Θεού, ὅταν ἀρχιερέυς ἦτο ο Αβιάθαρ, και ἔφαγε τους ἄρτους που ἦσαν

τούς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὐδὲ οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ οὖσι;

βαλμένοι ως προσφορά προς τον Θεόν εις την τράπεζαν της προθέσεως; Και τούτο, ενώ είναι γνωστόν, ότι κανείς εκτός των ιερέων δεν επιτρέπεται να φάγη αυτούς; Ο δε Δαβίδ και ἔφαγε και ἔδωκε από τους ἄρτους αυτούς και εις εκείνους, που ήταν μαζή του. Και όμως ο Θεός δεν απεδοκίμασε την πράξιν του”.

²⁷ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον·

²⁷ Εν συνεχείᾳ δε ἔλεγεν εις αυτούς· “το Σαββατον ἔχει καθιερωθῆ, δια να ἐξυπηρετή και καθοδηγή τον ἄνθρωπον εις την πνευματικὴν του ζωὴν και δεν ἐγινε ο ἄνθρωπος, δια να εἶναι δούλος εις ἓνα ξηρόν και τυπικόν Σαββατον.

²⁸ ὥστε κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

²⁸ Ὡστε ο Υἱὸς του ἀνθρώπου, που ἦλθε δια να χειραγωγήση τον ἄνθρωπον εις ἀνωτέραν πνευματικὴν ζωὴν, εἶναι κύριος και του Σαββάτου και ἔχει ἐξουσίαν να τροποποιήση αὐτό ἐπὶ το πνευματικώτερον”.